

DE WOLF EN DE ZEVEN GEITJES.

ER was eens een oude geit, die zeven jongen had: zulke leuke kleine geitjes! Een was er pikzwart, een ander geitje was bruin, sommige waren bont en gevlekt en het allerkleinste was spierwit. De moedergeit hield natuurlijk erg veel van de kleintjes.

Eens op een dag wilde zij naar het bosch gaan om voedsel voor de kleinen te zoeken, maar ze was een beetje bang om het troepje alleen achter te laten, vooral omdat zij wist dat er een booze wolf in de buurt was. Daarom riep zij, voordat zij wegging, haar jongen

bij elkaar en zei: „Kindertjes, ik ga naar het bosch, maar pas op voor de wolf, want als die je pakken kan, eet hij je op met huid en haar. Hij probeert misschien om jullie te foppen, maar je kunt hem gemakkelijk herkennen aan zijn grove stem en aan zijn zwarte pooten. Dus laat hem vooral niet binnen.”

De kleine geitjes waren heelemaal niet bang voor dat beest. „Wees gerust, moeder,” riepen ze, „we zullen heel voorzichtig zijn.”

Want als die je pakken kan, eet hij je op met huid en haar.

De oude geit vertrouwde hierop en ging onder vroolijk gemekker op weg. Niet lang daarna werd er op de deur geklopt, en de geitjes hoorden een stem die riep: „Doe open, lieve kinderen, ik ben het, je moeder, en ik heb voor jullie allemaal wat meegebracht.”

„Dat is de stem van moeder niet!” zeiden de geitjes tegen elkaar. Die stem van buiten is veel te grof, dat moet zeker de wolf zijn. En ze antwoordden: „We doen niet open, hoor! Je bent onze moeder niet, die heeft een veel zachter stem; je bent de wolf.” En ze lieten hem buiten de deur staan.

Toen liep de wolf naar een winkel en kocht daar een groot stuk krijt; dat at hij op en daardoor werd zijn stem zachter. „Nu kan ik de geitjes bedriegen,” dacht de wolf. Hij keerde terug naar het huis van de geitjes, klopte weer aan de deur en zei weer: „Doe open, lieve kinderen, ik ben het, je moeder, en ik heb voor jullie allemaal wat meegebracht.” Maar zonder er bij te denken, leunde de wolf met een van zijn pooten tegen het venster, en toen de geitjes dat zagen, riepen ze: „wij doen niet open, moeder heeft geen bruine voeten zoals jij; jij bent de wolf.”

O, dacht de wolf, nu zal ik het nog slimmer aanleggen! Zoo vlug hij kon, rende hij naar een bakker, en zei tegen de bakker: „Ik heb mijn poot bezeerd, wil u er alsjeblieft wat deeg overheen strijken?” En toen dat gedaan was, liep de wolf door naar de molenaar en vroeg of die wat meel over het deeg wilde strooien. De molenaar had daar niet veel zin in; hij dacht dat de wolf daar zeker wel een kwade bedoeling mee hebben zou, en daarom zei hij dat hij het niet wilde. Maar de wolf zette zijn bek met zijn scherpe tanden zoo wijd open als hij kon, en zei tegen de molenaar, dat hij hem op zou eten als hij niet

2

Zijn witte poot op het kozijn

deed wat de wolf vroeg. Toen werd de molenaar bang, en hij maakte met zijn meel de poot van de wolf zoo wit als sneeuw.

Zoo klopte de stoute wolf voor de derde maal aan de huisdeur van de geitjes en zei weer als de vorige keeren: „Doe open, kindertjes, ik ben het, je moeder, en ik heb voor jullie allemaal wat meegebracht.” De geitjes vertrouwden het nog niet en antwoordden: „Vertoon eerst je poot eens, dan kunnen we zien of je werkelijk ons moedertje bent.” Toen legde de wolf zijn witte poot op het kozijn; de geitjes zagen dat die zuiver wit was en geloofden de wolf. Ze deden de deur open . . . en daar zagen ze niet hun moeder, maar de vreeselijke wolf binnenkomen. Van schrik stoven ze uit elkaar en probeerden zoo vlug mogelijk zich te verstoppen. Een kroop onder de tafel, het tweede geitje in het bed, het derde in de kachel, het vierde vloog naar de keuken, het vijfde verstopte zich in de kast, het zesde in de waskom, en het kleine witte geitje in de kast van de hangklok, waar de slinger heen en weer gaat. Maar de wolf had goed opgelet waar ze naar toe stoven; hij vond ze allemaal en hapte ze één voor één met een

Alles ondersteboven zag liggen

enkele hap op — zoo'n honger had hij! Alleen op het kleinste geitje, dat in de klok gekropen was, had hij niet gelet.

Zoodra zijn honger gestild was, maakte hij dat hij weg kwam, want hij was bang dat de moedergeit terug zou komen en die had heel sterke horens. Hij liep naar een groene wei met hoog gras, ging daar liggen in de schaduw van een boom, zoodat niemand hem zien kon, en viel toen gauw in slaap, zooals dikwijls gebeurt met iemand die te veel gegeten heeft.

Spoedig daarna kwam de oude geit thuis. Die schrikte verbazend, toen zij de deur open zag staan, en binnen in huis alles ondersteboven zag liggen. De tafel, de stoelen en banken lagen allemaal door elkaar; de waschkom lag in scherven op de grond; de dekens en kussens van het bed waren over de vloer verspreid. En nergens zag of hoorde zij haar jongen. Zoo hard zij kon riep zij hun namen; ze luisterde goed of ze niets hoorde, en ja.... daar hoorde ze een fijn stemmetje dat wel uit de klok scheen te komen, en dat riep: „Moederlief, hier ben ik, ik zit in de hangklok.” Dadelijk haalde de oude geit haar jongste lieveling te voorschijn,

en nu hoorde ze hoe de wolf gekomen was en de geitjes bedrogen had, en de zes andere had opgegeten.

De oude geit was erg bedroefd en sprong wanhopig het huis uit, naar buiten; het kleintje achter haar aan. Maar toen de moeder op de weide kwam, hoorde zij een vreemd geluid; ze ging kijken en zag daar de wolf onder de boom liggen slapen, hij snorkte zoo hard dat de takken van de boom ervan trilden. De geit sloop voorzichtig dichtbij en bekeek de wolf van alle kanten; toen zag ze dat de wolf een verbazend dikke buik had en dat daar iets in bewoog. „Och, riep zij, zouden mijn arme kindertjes, die hij opgeslokt heeft, misschien nog leven?” Dadelijk zond zij het kleine geitje naar huis om een schaar te halen, en garen en draad. En toen ze dat had, en de wolf nog stijf doorsliep, knipte zij vlug zijn buik open. Bij het eerste knipje kwam er dadelijk een zwart kopje door het gaatje kijken en sprong het oudste van de geitjes er uit, en bij ieder knipje dat ze verder deed, kwam er weer een ander geitje te voorschijn, tot ze eindelijk allemaal springlevend naast hun moeder stonden. Gelukkig maar dat de wolf zoo gulzig was geweest en ze zoo één twee drie had opgehapt, want nu waren ze heelemaal niet beschadigd. Dat was een pret! Ze sprongen en huppelden in het rond, of het kermis was.

Maar de moeder maakte een einde aan hun pret en zei: „Ga nu vlug wat steenen zoeken uit de beek, dan zullen we die in zijn buik doen voordat hij wakker wordt.” De geitjes haalden gauw elk een flinke steen; de moeder stopte die er in en naaide toen zoo handig de buik weer dicht, dat de wolf er niets van merkte en vast doorsliep. De moeder ging met de geitjes naar huis.

Eindelijk werd de wolf wakker en sprong overeind, maar het loopen beviel hem niet erg;

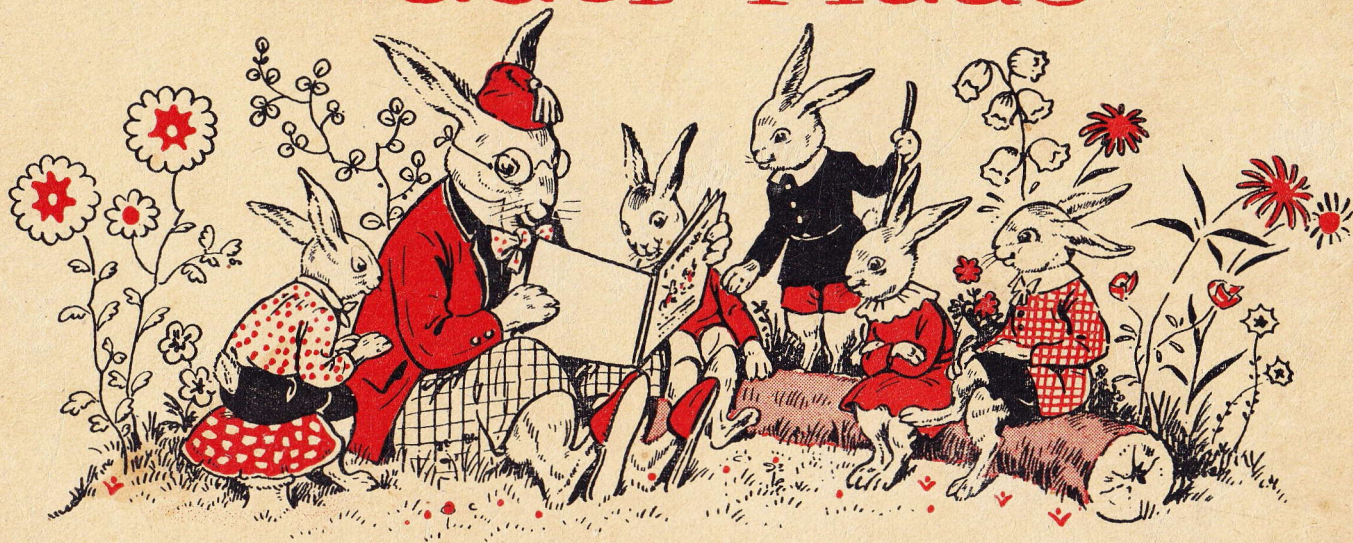
zijn maag voelde zoo zwaar en hij had daardoor erge dorst. Hij liep dus naar de waterput bij het huis van de geitjes, om wat te drinken. Onder het loopen voelde hij de steenen in zijn buik heen en weer rollen en schudden, en daar begreep hij niets van. „Ik dacht dat ik geitjes in mijn maag had,” zei de wolf bij zichzelf, „maar het lijken wel steenen, zoo zwaar zijn ze.” En toen hij bij de put kwam en zijn kop voorover boog om te drinken,

rolden de steenen naar voren, en de wolf verloor zijn evenwicht en viel voorover in de put, met zijn kop onder water, zoodat hij verdronk.

De geitjes hadden uit het raam gekeken en gezien wat de wolf gedaan had. Toen ze zagen dat hij in de put verdronken was, snelden ze naar buiten en juichten „de wolf is dood, de stoute wolf is dood!” En met hun moeder dansten ze vroolijk om de put heen, omdat ze nu nooit meer bang voor de wolf hoefden te zijn.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN

EERSTE BOEKJE

UITGAVE VAN J. A. HAAS & ZOON
AZIJNFABRIKANTEN ~ ~ ~ HAARLEM

Sprookjesboeken van Vader Haas

EERSTE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT